

Forslag

til

Lov om ændringer i vandløbsloven.

Fremsat den 15. marts 1962 af *landbrugsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 214 af 11. april 1949 — vandløbsloven — foretages følgende ændringer:

1. § 5, stk. 1, 2. pkt., affattes således:

„Det samme gælder faste eller flydende midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og skadedyr, samt midler til regulering af plantevækst og endvidere afløb fra ensilagebeholdere og ajlebeholdere samt vædsker, der kan skade vandløbet eller forurene, herunder forgifte, dets vand, jfr. dog om spildevand stk. 2 og 3.“

2. I § 5, stk. 2, udgår „ensilagebeholdere“.

3. I § 12, stk. 1, affattes pkt. c således: „bestemmelser om vandløbets vedligeholdelse, herunder om der i medfør af § 36, stk. 1, sidste pkt., er pålignet visse ejendomme eller anlæg særbidrag til vedligeholdelsen og i bekræftende fald de nærmere bestemmelser herom,“.

4. I § 12, stk. 1, pkt. d, ændres ordene: „om fyldens oplægning og fjernelse“ til „herunder om, hvorvidt udplanering eller bortskaffelse af fyld og grøde m. v. foretages ved kommunens foranstaltning som en del af vedligeholdelsen, eller om der med disse foranstaltninger forholdes i overensstemmelse med § 35, stk. 2. Endvidere bestemmelser“

5. Til § 12, stk. 2, føjes:

„Hvor vedligeholdelsen udføres med maskiner, kan kommunalbestyrelsen, såfremt andet ikke er fastsat af en vandløbsret, Landbrugsmin. L.J. j. nr. 1002-1962.

bestemme, at vedligeholdelsen udføres således, at hele vandløbet eller visse strækninger af dette gives indtil 20 cm større dybde end fastsat i regulativet efter stk. 1, pkt. b., og at ny oprensning først iværksættes, når dybden er indtil 10 cm mindre end regulativets angivelser efter stk. 1, pkt. b.“

6. I § 22, stk. 1, 1. pkt., udgår ordene: „og den ved reguleringen foranledigede forøgede vedligeholdelse, jfr. § 36, stk. 1“.

7. I § 22, stk. 1, sidste pkt., udgår ordene „og vedligeholdelse“.

8. Til § 22, stk. 1, føjes:

„Påhviler vandløbets vedligeholdelse flere kommuner, skal vandløbsretten, hvis reguleringen medfører væsentligt ændret vedligeholdelsesbyrde, afgøre, hvorledes de fremtidige udgifter til vedligeholdelsen skal fordeles mellem de kommunale kasser, jfr. § 36, hvorved der bliver at tage hensyn til, i hvilke kommuner de i foranstaltningen interesserede ejendomme er beliggende.“

9. I § 22, stk. 4, ændres „såvel regulerings- som vedligeholdelsesarbejder“ til „reguleringsarbejder“.

10. I § 22, stk. 5, første linje, ændres „Kendelse“ til „En foreløbig kendelse“.

11. Til § 35, stk. 2, føjes:

„Spørgsmålet om, hvorvidt der for skade og særlig store ulemper ved fyld- og grødeoplægning eller ved maskiners arbejde og

transport tilkommer en grundejer erstatning, og om erstatningens størrelse afgøres i mangel af mindelig overenskomst af vandløbsretten“.

12. § 35, stk. 3 og 4, ophæves, og stk. 5 ændres til stk. 3.

13. I § 35, nyt stk. 3, 1. pkt., udgår ordene: „pålægge vedkommende kommunale kasser at yde bidrag til udførelse af vedligeholdelsesarbejder, ligesom vandløbsretten kan“.

14. I § 35, nyt stk. 3, 2. pkt., ændres „Kendelsen“ til „En foreløbig kendelse“, og „sidste fald“ ændres til „så fald“.

15. § 36, stk. 1, affattes således:

„**§ 36.** Forpligtelsen til at vedligeholde et offentligt vandløb med dertil hørende strømløb gennem søer påhviler amtsrådet for så vidt angår amtsvandløb og i øvrigt kommunalbestyrelsen i den kommune, i hvilken vandløbet er beliggende. Såfremt et vandløb gennemstrømmer eller danner grænse mellem flere kommuner, afholder hver af disse en andel af vedligeholdelsesudgifterne svarende til, hvad lodsejerne i den pågældende kommune hidtil i alt har været pålignet. Hvis et amtsvandløb gennemstrømmer eller danner grænse mod en købstad, afholder denne den del af vedligeholdelsesudgifterne, som hidtil har været pålagt lodsejere i købstaden. Hvis der opstår uenighed om fordelingen, afgøres tvisten af de overordnede myndigheder efter reglerne i § 9, stk. 4; dog kan den overordnede administrative myndighed henvisse den klagende kommunale bestyrelse til at indbringe spørgsmålet om en ændret fordeling af vedligeholdelsesudgifterne for vandløbsretten, jfr. § 22, stk. 1, og § 93, stk. 1. Den kommunalbestyrelse, der afholder udgifterne, kan under vandløbsrettens behandling af sager om brunkulslejer, dambrug, vandforsyningsanlæg, udpumpningsanlæg og spildevandsanlæg samt veje inden for vandløbets nedbørsområde eller under en selvstændig sag indbringe krav om, at anlæg, for hvilke vandløbets vedligeholdelse er af særlig betydning, eller hvis afløb medfører en væsentlig forøgelse af vedligeholdelsen, pålignes et efter forholdene afpas-

set bidrag til den fremtidige vedligeholdelse, jfr. i øvrigt § 72, stk. 2-4, og § 100.“

16. I § 36 indføres som stk. 2:

„*Stk. 2.* Landkanaler under pumpelag og landvindingslag følger, når de er optaget som offentlige vandløb, de for disse gældende regler.“

17. I § 36 ændres det hidtidige stk. 2 til stk. 3, og stykkets 3. og 4. pkt. ophæves.

18. I § 36 ophæves det hidtidige stk. 3.

19. I § 36, stk. 4, efter „bredejerne“ indføres:

„, hvor de til vandløbet grænsende arealer udnyttes til græsning for løsgående husdyr,“

20. Som §§ 36 a-36 f indføres:

„**§ 36 a.** Til delvis dækning af kommunernes udgifter til vedligeholdelse af offentlige vandløb og det dermed forbundne tilsyn udbetales der dem for hvert finansår et refusionsbeløb af statskassen, svarende til 50 pct. af hver kommunes i henhold til §§ 36 b-e anerkendte udgifter.

§ 36 b. Kommunale udgifter vedrørende vedligeholdelse af og tilsyn med offentlige vandløb, som berettiger vedkommende kommune til refusion efter § 36 a, er:

a) Udgifter efter vandløbslovens § 14.

b) Udgifter til vedligeholdelse af offentlige vandløb, herunder leje af materiel samt forrentning og afskrivning af materiel, som udelukkende anvendes til vedligeholdelse af vandløb, og endvidere leje, eventuelt forrentning og afskrivning af arealer til oplægning af fyld og grøde m. v.

c) Amtskommunernes udgifter til administration af amtsvandløb og overtilsyn med sognevandløb medregnes med 9 pct. af de i øvrigt godkendte udgifter. Har andre kommuner en fast teknisk forvaltning, kan ministeren godkende, at administrationsudgiften sættes til 9 pct. af de til offentlige vandløbs vedligeholdelse afholdte udgifter.

Stk. 2. I de i stk. 1 omhandlede udgifter skal fradrages indtægter, der tilfalder vedkommende kommune ved særbidrag af enhver art fra virksomheder eller spildevandsproducenter og ved udleje eller salg af materiel eller ejendom.

§ 36 c. Amtskommunerne indsender til landbrugsministeren senest 30. september, købstadkommunerne, flækkerne og Frederiksberg senest 30. november, indberetning bilagt regnskaber i underskrevet og revideret stand og med eventuelle revisionsbemærkninger vedrørende udgifterne til vedligeholdelse af og tilsyn med offentlige vandløb i det foregående finansår.

Stk. 2. Sognekommunerne indsender senest 31. oktober regnskaber i underskrevet og revideret stand for udgifterne til vedligeholdelse af og tilsyn med offentlige vandløb i det foregående finansår til amtsrådene, der senest førstkommende 31. januar afgiver indstilling til landbrugsministeren om størrelsen af den sognekommunerne tilkomende refusion.

Stk. 3. På grundlag af de i henhold til stk. 1 og 2 tilvejebragte oplysninger og den revision, hvortil ministeren i øvrigt måtte finde anledning, fastsætter landbrugsministeren refusionen, der udbetales kommunerne efter nærmere af landbrugsministeren efter forhandling med finansministeren og indenrigsministeren fastsatte regler.

§ 36 d. Landbrugsministeren fastsætter formen for de i § 36 c omhandlede indberetninger og kan efter forhandling med indenrigsministeren pålægge kommunerne årligt at indsende oplysninger om de anslåede udgifter til vandløb for det kommende finansår.

§ 36 e. Landbrugsministeren afgør i tvivlstilfælde, hvorvidt et på et indsendt regnskab opført beløb vil kunne medregnes, ligesom ministeren kan fastsætte nærmere regler for refusionsberegningen, herunder værdien af ydet naturalarbejde. Landbrugsministeren kan dispensere fra bestemmelsen i § 36, stk. 2, jfr. § 26 om afholdelse af licitation.

Stk. 2. Landbrugsministeren kan be-

stemme, at udbetalinger af refusion til en kommune skal tilbageholdes i tilfælde, hvor denne ikke har efterkommet et i medfør af § 72, stk. 1, meddelt pålæg eller har undladt at opfylde de for statsstøtte efter denne lovs § 22, stk. 5 og § 35, stk. 3, stillede vilkår.

§ 36 f. Landbrugsministeren kan i tilfælde, hvor de i § 22, stk. 4 og 5, og § 35, stk. 3, omhandlede særlige forhold efter vandløbsrettens skøn foreligger, forhøje statens refusion til den fremtidige vedligeholdelse ud over de i § 36 a fastsatte grænser.“

21. Til § 37, stk. 1, føjes:

„I tilfælde af mangelfuld vedligeholdelse, betydelig eller ekstraordinær nedskylning af jord, grøde eller lignende, som er forårsaget ved forsømmelighed eller anden overtrædelse af de for vandløbet gældende bestemmelser, forholdes i overensstemmelse med reglerne i § 87. Bruges en ejendom af en anden end ejeren, påhviler vedligeholdelsesbyrden brugeren. Vedligeholdelsesbidrag eller naturalarbejde kan dog altid kræves ydet af ejendommens ejer, som i så fald har regres til brugeren. Overenskomster mellem ejer og bruger, hvorved disse ordner forholdet på en fra foranstående regler afvigende måde, vedkommer ikke det offentlige.“

22. I § 94, stk. 1, næstsidste pkt. ændres „Kendelsen“ til „En foreløbig kendelse“.

§ 2.

Denne lov træder i kraft den 1. juli 1962. De i § 36 c omhandlede indberetninger indsendes første gang i 1963 for tiden fra 1. juli 1962 til 31. marts 1963. Loven forelægges folketinget til revision senest i folketingsåret 1964-65.

Bemærkninger til lovforslaget.

Det foreliggende forslag omfatter først og fremmest nye regler om vedligeholdelse af offentlige vandløb. Vandløbene tjener foruden den landbrugsmæssige afvanding tillige i stadig stigende omfang til transport af samfundets spildevand. Vedlige-

ligholdelsen påhviler ifølge gældende bestemmelser i vandløbslovens §§ 35 og 36 og de for vandløbene udfærdigede regulativer normalt de i den landbrugsmæssige afvanding interesserede. Landbrugets organisationer og adskillige sammenslutnin-

ger af lodsejere ved enkelte offentlige vandløb har under henvisning til den ændrede benyttelse af vandløbene, der i forbindelse med den almindelige prisstigning har medført, at oprensningssudgiften i dag er ca. 14 gange så stor som i 1932, og til landbrugserhvervets ændrede økonomiske forhold og vanskeligheder ved at skaffe den fornødne arbejdskraft ønsket de offentlige vandløbs vedligeholdelse varetaget og betalt af det offentlige på samme måde som de offentlige vejes.

Regeringen har fundet det rimeligt at imødekomme dette ønske og har udarbejdet nærværende lovforslag med teknisk bistand af vandløbsrådet.

I lovforslaget er medtaget enkelte andre forslag om ændringer i vandløbsloven, men herom henvises til nedenstående bemærkninger til de enkelte forslag.

Til nr. 1 og 2.

Efter den nugældende lovs § 5, stk. 2, må spildevand fra ensilagebeholdere ikke udledes i vandløbene eller havet på en sådan måde, at der sker en væsentlig forurening. Bestemmelsen om, at der skal være sket en „væsentlig“ forurening, har gjort reglen uklar og uanvendelig i praksis; da endvidere ajles indhold af ammoniak er en meget stærk gift for fisk, foreslås det at afløb fra ensilagebeholdere og ajlebeholdere henføres under det absolutte forbud i § 5, stk. 1. Samtidig har man under hensyn til den enorme udvikling, der har fundet sted efter vandløbslovens ikrafttræden, foreslået at man under det absolutte forbud medtager midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og skadedyr samt midler til regulering af plantevækst i denne forbudsbestemmelse som følge af, at den betydelige anvendelse af giftige plantebeskyttelses-, ukrudtbekæmpelses- og tvangsmodningsmidler medfører fare for vandløbenes anvendelse til kreaturvanding og for deres fiskebestand. Endvidere kendes flere tilfælde, i hvilke vanding med vand fra vandløb, indeholdende små mængder plantehormon har forvoldt skade på drivhuskulturer. Bestemmelsen omfatter som hidtil ikke det f. eks. under regnskyl forekommende afløb fra møddingpladser, som i stedet omfattes af § 5, stk. 2.

Til nr. 3-5.

Hvor vedligeholdelsen efter det offentliges overtagelse af udgifterne udføres med maskiner, er det hensigtsmæssigt for at sikre en praktisk tilrettelæggelse af arbejdet at give kommunerne adgang til at fastsætte de nærmere bestemmelser om vedligeholdelsesarbejders udførelse, herunder visse

grænser for, hvornår oprensning kan forlanges foretaget.

Til nr. 6-10.

Ændringerne i § 22 er redaktionelle og er en følge af forslagene nedenfor til §§ 35 og 36.

Til nr. 11-19.

Som anført i de indledende bemærkninger, påhviler vedligeholdelsen af vandløbene i følge gældende bestemmelser normalt de i den landbrugsmæssige afvanding interesserede, og muligheden for administrativt at beslutte at afholde vedligeholdelsesudgifterne af kommunekassen efter § 36, stk. 1, har praktisk taget ikke været udnyttet. For at befri landbruget for de vedligeholdelsesudgifter, som det ikke længere kan anses for naturligt alene at pålægge landbruget, findes det nødvendigt at ændre lovbestemmelsen, så vedligeholdelsen ikke blot varetages af amts-, by- og sognekommunerne, men også betales af disse, dog med adgang til refusion efter forslagens §§ 36 a-e. Det har været overvejet, om de hidtil bidragspligtige skulle betale en vis aflønningssum eller vedblive at betale et efter særlige beregninger fastsat fast bidrag, men fra kommunernes side må man være interesseret i at undgå den betydelige administration, der vil være forbundet med sådanne ordninger.

Den nugældende § 35 indeholder i stk. 2 en bestemmelse om, at bredejerner — normalt uden erstatning — er pligtige at modtage og sprede fyld og grøde m. v., som fremkommer ved vandløbenes vedligeholdelse. Denne regel står naturligt i forbindelse med lodsejernes pligt til at vedligeholde vandløbene, og en ændring må overvejes i forbindelse med vedligeholdelsespligtens overførelse til det offentlige. En i loven fastlagt almindelig løsning er næppe nødvendig, og det foreslås derfor ved ændringsforslag nr. 4 til § 12, stk. 1, pkt. d, overladt til kommunalbestyrelsen i regulativet at bestemme, om bortskaffelsen af det ved vedligeholdelsen fremkomne materiale skal ske som led i vedligeholdelsen. Erstatningskrav som følge af skader og særligt store ulemper i forbindelse med vedligeholdelsesarbejders udførelse foreslås i mangel af mindelig overenskomst afgjort af vandløbsretten.

§ 35, stk. 3 og 4, foreslås ophævet som fælles bestemmelser for offentlige og private vandløb, da der ved lovforslagets ophøjelse til lov vil komme til at gælde 2 forskellige sæt regler for henholdsvis offentlige og private vandløb. De særlige regler om klager over mangelfuld vedligeholdelse af private vandløb og om retsforholdet mellem ejer og bruger af en vedligeholdelsespligtig ejendom foreslås ved forslag nr. 21 flyttet til § 37, stk. 1.

Efter de hidtidige bestemmelser i § 35, stk. 5, har vandløbsretten kunnet pålægge kommuner at yde bidrag til vedligeholdelse af såvel offentlige som private vandløb. Når det offentlige overtager vedligeholdelsen af de offentlige vandløb, kan den hidtidige, fælles bestemmelse ikke opretholdes. Da bestemmelsen næppe har haft praktisk betydning ved private vandløb, findes reglen helt at kunne ophæves. I de særlige tilfælde, hvor den hidtidige bestemmelse kunne tænkes at have haft betydning ved private vandløb, kan de kommunale myndigheder selv ved vandløbets optagelse som offentligt hidføre et resultat, der er gunstigere for lodsejerne end den hidtidige ordning.

I § 36 foreslås indføjet nærmere regler for, hvilke kommunale kasser, der skal afholde udgifterne ved de offentlige vandløbs vedligeholdelse, og for, hvordan udgifterne ved vandløb, der er fælles for flere kommuner, skal fordeles mellem kommunerne indbyrdes. Efter forslaget tages der herved hensyn til de bestående forhold, således at hver kommune bærer en andel svarende til, hvad lodsejerne i den pågældende kommune hidtil i alt har været pålignet. Derimod tilsigter forslaget ingen ændring i den hidtidige ordning, hvorefter sognekommuner ikke yder bidrag til amtsvandløb, medmindre vandløbsretten efter de hidtidige bestemmelser i § 22, stk. 4, og § 35, stk. 5, har bestemt andet. For så vidt der opstår tvist mellem de vedligeholdelsespligtige kommuner, fordi en af disse finder, at byrdefordelingen som følge af gennemførte vandløbsreguleringer ikke længere står i rimeligt forhold til den interesse og nytte, som lodsejerne i de respektive kommuner har i vandløbet og dets tilstand, foreslås det, at den overordnede administrative myndighed skal have adgang til at henvise den klagende kommunalbestyrelse til at forelægge spørgsmålet for vandløbsretten. Det bemærkes herved, at det er retten, der ved behandlingen af nye vandløbsreguleringer efter § 22, stk. 1, således som denne bestemmelse foreslås ændret, skal tage stilling til, hvorledes den fremtidige vedligeholdelse af et for flere kommuner fælles vandløb skal fordeles mellem disse.

Vandløbsretterne har i enkelte tilfælde bestemt, at sognekommuner i medfør af den nugældende § 35, stk. 5, skal yde bidrag til vedligeholdelsen af et amtsvandløb. Om statsrefusionens beregning i sådanne tilfælde henvises til det nedenfor ad forslag nr. 20 (§ 36 b) anførte. Det findes ikke påkrævet at stille forslag om en almindelig regel om revision af sådanne særordninger. Det i så henseende fornødne kan ikke foretages administrativt, men vandløbsretten antages, hvis spørgsmålet fore-

lægges denne af en af kommunerne, at kunne træffe ny bestemmelse på grundlag af lovens ny formulering, jfr. princippet i § 93, stk. 1.

Det findes rigtigt også under den foreslåede nye ordning at opretholde adgangen til under en sag for vandløbsretten at påligne visse ejendomme som f. eks. dambrug og vandforsyningsanlæg, for hvilke vedligeholdelsen af ovenfor liggende vandløbsstrækninger er af særlig betydning, og anlæg, der som brunkulslejer, dambrug, spildevandsanlæg og i visse tilfælde veje medfører en forøgelse af vedligeholdelsen af de neden for anlæggene beliggende vandløbsstrækninger, særlige bidrag til disse strækningers vedligeholdelse. Derimod findes det uforment og stridende mod forudsætningerne for vedligeholdelsespligtens overførelse til det offentlige at opretholde adgangen til, såfremt et vandløbs regulering eller gennemførelse af andre af de i § 20, stk. 4, omhandlede foranstaltninger medfører væsentligt forøgede vedligeholdelsesudgifter, at påligne disse på samtlige i vandløbet interesserede ejendomme.

Forslag nr. 16 går ud på, at landkanaler eller efter ældre sprogbrug „landvandkanaler“, som er anlagt omkring et område, hvis afvanding sker ved udpumpning, for at afskære det tilstrømmende vand fra det øvrige opland fra pumpeområdet, og hvorved hyppigt også almindelige vandløb ledes uden om området, skal behandles efter de for almindelige vandløb gældende regler. Pumpekanaler inden for et pumpelag må derimod betragtes som anlagt til brug for en bestemt kreds af lodsejere, jfr. § 3, stk. 5, og selv om de, som det forekommer i sager, der er fremmet med statsstøtte efter lov om landvinding, er optaget som offentlige vandløb, findes det naturligt, at deres vedligeholdelse bekostes af de lodsejere, hvis arealer er forbedret ved foranstaltningen. Det forekommer, at man i stedet for at anlægge omfattende landkanaler har valgt at modtage oplandets vand i pumpeområdet og altså at udpumpe dette vand sammen med områdets eget overflødige vand. I disse tilfælde forekommer det, at et offentligt vandløb løber gennem pumpeområdet uden at kunne betegnes en pumpekanal. Eksempelvis kan nævnes, at nogle kunstige afvandingsanlæg er gennemført derved, at der ved udløbet af et naturligt vandløb er etableret sluse- og udpumpningsanlæg, således at hele vandløbets vandføring pumpes ud, når slusen under højvande er lukket. Hvis sådanne vandløb er optaget som offentlige, må de antages at være omfattet af hovedreglen om, at den kommunale kasse skal afholde udgifterne ved vedligeholdelsen, men hvis dette medfører en urimelig begunstigelse for ejerne

af de lave, i den kunstige afvanding interesserede ejendomme, kan kommunalbestyrelsen få disse pålignet et særbidrag efter den foreslåede ny bestemmelse i § 36, stk. 1, sidste pkt.

I § 36, sidste stykke, foreslås det præciseret, at kravet om hegning langs vandløb kun gælder, hvor de tilgrænsende arealer bruges til græsning for løsgående husdyr, hvilket stemmer overens med den almindelige praksis, der er fulgt af de kommunale myndigheder. Den fordyrelse af vandløbenes vedligeholdelse, der er en følge af husdyrs beskadigelse af bredderne, er hidtil blevet betalt af lodsejerne selv. Når det offentlige overtager vedligeholdelsesudgifterne, kan det blive nødvendigt at forlange hegnspligten overholdt, hvorfor pligtens omfang bør præciseres som foreslået. I øvrigt antages de kommunale myndigheder at have hjemmel for at skride ind, eventuelt ved afhjælpning på den forsømmeliges bekostning, i § 102.

Til nr. 20.

Bestemmelserne i §§ 36 a-36 e er udformet i lighed med reglerne om refusion af kommunernes vejudgifter i § 1, stk. 2, og §§ 2-7, i lov nr. 194 af 7. juni 1958 om tilskud til de offentlige veje; men reglerne findes at kunne forenkles for vandløbenes vedkommende. Refusionsprocenten er således i § 36 a fastsat til 50 for alle kommuner, medens den efter vejtilskudsloven er 75 for amtskommuner og for så vidt angår andre kommuner varierer efter vejvedligeholdelsesudgifternes størrelse i forhold til længden af kommunens veje sammenholdt med antallet af indbyggere. Procenten kan efter vejtilskudsloven svinge mellem 23 og 70, men ligger i de fleste tilfælde omkring 50.

Til orientering om de økonomiske konsekvenser af det offentliges overtagelse af udgifterne ved vedligeholdelse af de offentlige vandløb kan oplyses, at det af en af Amtsvandinspektørforeningen udarbejdet oversigt fremgår, at der i hele landet er ca. 4 800 km amtsvandløb, og at oprensningsudgif-

ten til disse i 1960 var 3 637 000 kr. Regnes med en prisstigning på 20 pct., vil udgifterne i 1961 beløbe sig til 4,35 mill. kr., hvilket vil sige ca. 900 kr. pr. km. En nøjagtig opgørelse over sognevandløbenes længde har det ikke været muligt at fremskaffe. Af besvarelsen fra 19 af landets 24 amtsvandinspektører fremgår, at oprensning af ca. 11 750 km sognevandløb er anslået til et beløb af ca. 4,6 mill. kr. i 1960. Regnes med 20 pct. prisstigning, vil udgiften i 1961 beløbe sig til 5,5 mill. kr. eller ca. 450 kr. pr. km. Der antages at være i alt ca. 14 000 km sognevandløb, og der må således regnes med beløb på mellem 12 og 15 mill. kr. om året til vedligeholdelse af både amts- og sognevandløb.

I forslaget til § 36 b, der svarer til vejtilskudslovens § 2, er der ikke medtaget en til sidstnævnte lovs § 2, stk. 5, svarende regel om refusionens beregning i tilfælde, hvor en kommune yder tilskud til foranstaltninger i en anden kommune, idet nærværende forslag forudsætter, at refusionsordningen på vandløbsvæsenets område bliver ensartet for alle kommuner. Hvis derfor en sognekommune f. eks. i medfør af den nugældende § 35, stk. 5, yder tilskud til et amtsvandløbs vedligeholdelse, vil tilskuddet kunne medregnes i sognekommunens refusionsberettigede udgifter, medens amtskommunens udgifter nedsættes tilsvarende.

Det findes ikke nødvendigt for vandløbenes vedkommende at foreslå en til vejtilskudslovens § 3 svarende bestemmelse om udbetaling af foreløbig refusion.

I forslaget til § 36 c, der svarer til vejtilskudslovens § 4, er København ikke nævnt, da vandløbsloven ifølge § 105, stk. 1, ikke gælder for Københavns område, hvor enkelte vandløb sorterer under kloakvæsenet, og søerne under Københavns vandforsyning.

Til nr. 21.

Ændringen af § 37, stk. 1, er en følge af ændringsforslag nr. 12 til § 35.